

ÚNOR 2019

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Fr. Gabriel Malich OP: Úvodní slovo | **2**
- Setkání Kazatelského střediska | **3**
- SM. Guzmanova Valentová OP: Všichni jsme Krystal OP | **4**
- Ffr. Hyacint Ullman OP a Kliment Mikulka OP: Dominikáni na AG | **5**
- Zpráva z klerikátu | **7**
- SM. Emilie Růžičková OP: Setkání YSOP 2019 v Oslu | **8**
- Lenka Bernadetta Nezbedová: Zprávy z Díla blažené Zdislavy | **9**
- Ze života místních laických sdružení | **10**
- SM. Vincenta Vodáková OP: Paměť kongregace a ČODLF 3
Rozhovor se SM. Bohdankou Knotkovou OP | **12**
- Blahořečení Mons. Pierra Claverie OP | **18**
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **18**
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
březen a duben 2019 | **I–IV**
- Formační setkání LSSD | **V**

Vážení a milí čtenáři!

*Naše lidství
potřebuje
odpočinek, ústraní,
modlitbu. Nejsme
všemohoucí
a nemůžeme být
stále činní jako Bůh.*

Únor bílý, pole sílí, říká lidová pranostika. Jinak řečeno: čas vnější nečinnosti, odpočinku je důležitý pro úrodnost pole.

V týdnu po slavnosti Zjevení Páně mne v různých vyprávěních o Ježíšových mocných činech, kterými dává poznat svou identitu Božího Syna, zaujala jedna věta v evangeliu o uzdravení malomocného (Lk 5, 12–16): *Lidé se scházeli v celých zástupech, aby ho slyšeli a byli uzdraveni od svých nemocí. On se však uchýloval na opuštěná místa a tam se modlil.* Ježíš není pouze všemohoucí Bůh, jednorozený Syn, stále činný, jako Otec, ale je také člověk, který potřebuje ústraní, který potřebuje odpočinek, který se potřebuje ponořit do modlitby. A zdá se mi, že je v tomto Ježíšově jednání možno spatřovat určitý pedagogický záměr. Totiž, abychom si uvědomili, že naše lidství, stejně jako to jeho, potřebuje, stejně jako to jeho, odpočinek, ústraní, modlitbu. (A zřejmě ještě víc, protože naše lidství není, na rozdíl od Ježíše, spojeno s druhou Božskou osobou.) Máme si uvědomit, že nejsme všemohoucí a že nemůžeme být stále činní jako Bůh. Připomíná mi to Ježíšova slova pronesená na jiném místě: *Co člověku pomůže, získá-li celý svět, ale ztratí svou duši* (Mt 16, 26).

Únor bílý, pole sílí. On se však uchýloval na opuštěná místa a tam se modlil. Kéž s Boží pomocí dokážeme dobře vnímat a respektovat spravedlivé potřeby našeho stvořeného lidství – jak v nás samotných, tak i v našich blízkých. A kéž máme odvahu k nečinnosti – té, která je prostorem pro konání Boží.

fr. Gabriel OP

Setkání Kazatelského střediska

Program lednového setkání Kazatelského střediska se odvíjel podle čtyř apoštolátních priorit, jak je potvrdila poslední provinční kapitula: mládež, rodiny, hledající a média (APK 2018, č. 49).

Hlavní letošní „mládežnickou“ akcí zaštitěnou Kazatelským střediskem bude pouť mládeže do Jablonného v Podještědí, která se bude konat od 14. do 16. června 2019. Její organizace se ujali SM. Guzman a fr. Hyacint.

Pro rodiny bude uspořádána tradiční pouť a duchovní obnovy. Poutě rodin se bude konat 14. září 2019 v Jablonném. Postní duchovní obnova proběhne tamtéž od 29. do 31. března 2019. Termín adventní rekolekce bude stanoven později. Organizaci těchto akcí pro rodiny má na starosti fr. Pavel.

Letní misie v obvyklé podobě, jak je známe z posledních let, se letos konat nebudou. Organizační tým potřebuje delší odpočinek. To ale neznamená, že se v létě vůbec nebude evangelizovat. Chystáme se nabídnout své zbylé síly františkánům, kteří letos opět vyrážejí na misie do Ústí nad Labem, a všechny misionáře zveme také do Jablonného na zajištění letní poutní sezóny. Případné dotazy zodpoví a přihlášky přijímají fr. Pavel a SM. Roberta.

Tématu „média“ (strategie apoštolátu dominikánské rodiny na internetu a sociálních sítích, APK 2018, č. 70–75) bude věnován samostatný workshop. Podrobnosti rád sdělí fr. Gabriel.

Podzimní setkání dominikánské rodiny se letos ponese v duchu 130. výročí založení České kongregace sester dominikánek.

Zveme všechny členy dominikánské rodiny k účasti na těchto plánovaných aktivitách a prosíme o modlitební podporu. Informace o možnostech zapojení poskytnou uvedené kontaktní osoby.

Foto: SM. Guzman a Valentová OP

Všichni jsme Krystal OP

Krystal OP na misiích v Ústí nad Labem. Foto: SM. Vincenta OP

V loňském roce oslavilo dominikánské vydavatelství Krystal OP pětadvacáté narozeniny. Zpřítomnění jeho minulosti i pohled do budoucnosti nám při té příležitosti zprostředkovala sestra Vincenta v rozhovoru s otcem Vojtěchem, jenž vyšel v minulém čísle OPuscula. Velké díky za něj! Pomohl nám uvědomit si, jak je toto vděčné ohlídání a „neuspokojené“ vyhlížení důležité. Ano, je namístě velká vděčnost: to, co pokládáme téměř už za samozřejmost, by si vlastně zasloužilo zcela jiné hodnocení. Není to spíš zázrak? Na druhé straně se s tím nemůžeme spokojit, ne proto, že bychom chtěli nevděčně přehlížet všechno to dobré, co se díky Bohu a díky mnoha lidem podařilo, ale proto, abychom neusnuli na vavřínech, neustrnuli a posunuli se dál. Vedle neustálého přemýšlení o tom, jaké knihy vydávat, si také stále lámeme hlavu nad tím, jak je dostávat ke čtenářům. A víc také přemýšlíme o tom, jak Krystal úžeji propojit s činností řádu.

Hledáme svoje místo na veletrhu Svět knihy, na festivalu malých nakladatelů Tabook v Táboře, vedle knižních salónů u svatého Jiljí uvažujeme také o výjezdních salónech mimo Prahu a snažíme se být vidět na internetu a sociálních sítích. Loni jsme se poprvé zapojili do dominikánských letních

misí a zjistili, že přes specifické zaměření našich publikací i zde má stánek Krystalu své místo. A zároveň si uvědomili, že při sestavování edičních plánů musíme brát v potaz i takovéto aktivity řádu a vydávat také knihy jim na míru. To ale rozhodně nezvládneme bez vaší pomoci.

Potřebujeme, abyste byli prodlouženými smysly a údy Krystalu. Dodavateli nápadů, ale i podomními prodejci či obchodními cestujícími. Abyste nás inspirovali, co je podle vás vhodné vydávat, co potřebujete pro svou apoštolskou činnost. Na jakou akci by Krystal mohl se svým stolkem knih vyrazit, do čeho by se ještě mohl zapojit. A na tyto akce se s námi také vydávali. Dominikán v hábitu u stolku knih je stále ještě, i v dnešním světě, magnetem. A moc by nám pomohlo, kdybyste naše knihy (katalogy, letáčky, dárkové poukazy) nosili/vozili na akce, jichž se účastníte, a pomáhali nám tak dostat je k dalším čtenářům. Mnozí z vás se na těchto aktivitách Krystalu již podílíte, mnozí se za ně modlíte. Jsme vám vděční, bez vás by to nešlo. Tento apoštolát však potřebuje ještě víc nadšenců.

Děkujeme za podporu a těšíme se na další spolupráci. Všichni jsme Krystal OP :-)

SM. Guzmanova Valentová OP

POUŤ DOMINIKÁNSKÉ MLÁDEŽE

Ve dnech 14.–16. června 2019 proběhne pouť dominikánské mládeže ke sv. Zdislavě do Jablonného v Podještědí. Zveme bratry, sestry a mládež kolem našich komunit a sdružení laiků, aby se připojili! Více informací se dozvíte u sestry Guzmany, bratra Hyacinta a již brzy na internetu.

Dominikáni na AG

Naši bratři jsou na Arcibiskupském gymnáziu přítomni od léta roku 2014. Mezi bratry, kteří působili nebo působí na AG, patří Damián Maria Škoda, Ludvík Grundman, Hyacint Ullman a Kliment Mikulka. Arcibiskupské gymnázium navazuje na tradici prvorepublikového gymnázia, jehož studenti byli i chlapci z našeho pražského juvenátu. V současné době škola sídlí na náměstí Míru na Praze 2 v bývalé budově dívčí školy, kterou založily Školské sestry sv. Františka. Navštěvuje ji přes pět set studentů, jimž se vě-

nuje na sedmdesát učitelů. Gymnázium je osmileté a v každém ročníku jsou zpravidla dvě paralelní třídy.

Od loňského školního roku jsou duchovní péčí o školu pověřeni bratři Hyacint a Kliment. V čem naše práce spočívá? V první řadě vyučujeme na nižším gymnáziu Náboženskou nauku a jsme řádnými členy učitelského sboru. Z titulu školních kaplanů spolu se zástupcem ředitele, psycholožkou, metodičkou prevence a výchovným poradcem jsme součástí tzv. preventivního týmu. Náplní jeho práce je péče o atmosféru ve škole a pomoc studentům s problémy v jejich rodinám.

Co se týká pravidelných aktivit, každou středu ráno sloužíme mši svatou ve školní kapli a jednou za měsíc zveme na celoškolskou mši v aule, již předchází katecheze pro zájemce. Ve středu a ve čtvrtek odpoledne jsme studentům k dispozici k duchovnímu rozhovoru nebo k svátosti smíření. Kliment připravuje 3 studenty ke křtu a Hyacint vede přípravu na první svaté přijímání a biřmování, na kterou chodí 17 studentů.

Jak vypadá školní rok? Na konci srpna se sejdeme na přípravném týdnu s kolegy ve škole. Prvního dne školy slavíme velkou celoškolskou mši u sv. Ludmily. Za několik dní nato jedeme s preventivním týmem na vícedenní adaptační kurzy prim a nově i kvint. Na zimní měsíce připadají dvoudenní spirituálně-edukační programy pro každou třídu nižšího gymnázia. V prosinci vyrazíme na čtyřdenní duchovní cvičení pro oktávy. Před Vánoci a Velikonoce pořádáme na Loretě teologický seminář pro učitele. V posledních letech jsme se zabývali například křesťanskou antropologií, vztahem církve

a státu u příležitosti 100. výročí ČSR, autoritou v církvi atd.

Druhá polovina školního roku je z tohoto pohledu volnější. Na jaře se vydáváme na dvoudenní poutě se sextami na Sázavu a se septimami do Brd. Po Velikonocích ještě stihneme celoškolní pouť na místo spojené s patronem daného školního roku.

Loni nás během venkovní mše na Li-

bici u svatého Vojtěcha překvapila větrná smršť! Na LetnICE už tradičně do našeho kláštera zavítá otec biskup Václav Malý, pověřený církevním školstvím, a uděluje svátost biřmování. Následuje zahradní slavnost v ambitech kláštera, která je svým způsobem vyvrcholením školního roku. Nesmíme zapomenout ani na maturity a modlitební podporu maturantům, slavnou mši svatou při předávání vysvědčení a na naši účast na školních výletech. Když se pak blíží poslední červnový den, stejně jako všichni ostatní se těšíme na závěrečnou mši svatou a zasloužené prázdniny!

Více informací a fotografií je na www.arcjg.cz.

ffr. Hyacint a Kliment OP

Zpráva o klerikátu

Společný klerikát české a slovenské provincie (fr. Václav Veselský z české provincie a fr. Joachim Harazin ze slovenské provincie) se na začátku prázdnin i se svým magistrem zapojil do programu OPravdický klášter v olomouckém konventu (4.–8. července). Bratři klerici pak odjeli na šesti-týdenní pobyt v Biblické škole v Jeruzalémě, kde byli zaměstnáni v knihovně. Ve volném čase se věnovali poznávání Jeruzaléma a Svaté země. Po návratu strávil fr. Joachim asi 2 týdny ve slovenské provincii.

Školní rok na CMTF UP byl zahájen v půlce září. Studijní program bratří byl uzpůsoben skutečnosti, že se oba bratři mají na podzim 2019 přesunout na teologická studia do Toulouse. Bratři mají pravidelné apoštolátní aktivity (fr. Václav učí děti na ZŠ, spolupracuje na přípravě studentských mší svatých, fr. Joachim se podílí na přípravě katechumenů a biřmovanců). Společně s bratry olomoucké komunity se v říjnu zúčastnili setkání dominiánské rodiny a v listopadu setkání stálého studia.

převzato z ACPB 2/2018

Setkání YSOP 2019 v Oslu

Foto: Sestry dominikánky

První lednový víkend proběhlo již tradiční setkání YSOP (Young Sisters OP – mladé sestry dominikánky) v klášteře Katari nahjemmet v Oslu. Studijní víkend organizovalo DSE (Dominican sisters Europe). Účastnice pocházely z Norska, České republiky,

Francie, Irsko, Lotyšsko, Maďarsko, Německo, Nizozemsko a Slovensko.

Na téma setkání – Kontemplace a krása – bylo nahlédnuto z několika úhlů. Profesor Gregory M. Reichberg, filosof z Mezinárodního institutu výzkumu míru v Oslu (Peace Research Institute Oslo – PRIO) a nadšenec pro svatého Tomáše Akvinského, poskytl pohled na krásu podle spisů svatého Tomáše Akvinského – zejména vztah krásy k pravdě a dobrotě a rozlišení mezi transcendentální a estetickou krásou.

Fr. Alain Arnould OP, který je sociem magistra řádu pro severozápadní Evropu a Kanadu, představil „školu San Marco“ (Fra Angelico, Fra Bartolomeo, Fra Paolo da Pistoia a sestra Plautilla Nelli OP). Další přednáška se zabývala podstatou křesťanského umění a bratr Alan přesvědčoval k otevřenosti pro vyjadřování současných, zejména výtvarných umělců. Sr. Dana Benedicta Pawlowiczová OP, výtvarnice a členka hostitelské komunity, se zamýšlela nad situací kazatele v dnešním světě a hledala paralely procesu tvoření a kázání.

Společně s těmito přednáškami se sestry těšily z vlídné pohostinnosti místní komunity Katarinahjemmet, obohacujících rozhovorů mezi sebou a příležitosti společně slavit liturgii v norštině a angličtině. YSOP doufá, že na začátku ledna 2020 proběhne další setkání, místo bude oznámeno.

*(použity části zprávy Sr. Agnes Schreck OP a Sr. Ane-Elisabet Røer OP)
SM. Emilie Růžičková OP*

Zprávy z Díla blažené Zdislavy

V uplynulém roce nedošlo v našem společenství k žádným velkým změnám. Pokračovaly jsme v prohlubování našeho duchovního života na dvou duchovních obnovách a společných setkáních každý měsíc střídavě v klášteře dominikánů v Olomouci, v Praze a Plzni a tradiční společnou poutí k Paní Zdislavě do Jablonného.

Generální kapitula svolaná na 28. 12. 2018 na Moravec zvolila na další období generální představenou sestru Mgr. Bc. Lenku Bernadettu Nezbedovou z farnosti Ruda nad Moravou. V současné době má institut 15 sester, z toho s doživotními sliby 7, s časnými sliby 6 a 2 kandidátky v prvním roce dvouleté kandidatury.

Apoštolát našeho společenství je velmi různorodý, každá sestra působí na svém místě a vykonává apoštolát v duchu našich stanov podle svých schopností a možností. Všechny sestry jsou zapsány ve společenství Eucharistická hodina, obětujeme se a modlíme zvláště za biskupy, kněze a rodiny. Postupně se nám také daří obnovovat společenství spolupracovníků volně přidružených k našemu společenství, kteří nás duchovně podporují. Tvoří ho naše bývalé sestry, příbuzní sester a nemocní, s nimiž jsme v pravidelném kontaktu. Věnujeme zvláštní pozornost duševně nemocným mladým ženám a lidem na okraji společnosti, zvláště osamělým matkám s více dětmi, starým lidem, obětem domácího násilí, jedna sestra pravidelně navštěvuje vězně na Mírově. Sestra Terezie Grauová z Postřelkova vyrábí keramické dárky pro TKS celého děkanátu Zábřeh na Moravě.

Velké poděkování a vděčnost patří panu arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi za jeho zájem, požehnání a slova povzbuzení, jichž se nám od něho dostává, všem biskupům diecézí, kde naše sestry žijí, a také kněžím, kteří pomáhají sestrám k jejich duchovnímu růstu. Modlíme se za jejich zdraví a Boží požehnání, za to, abychom byly tam, kde nás církev nejvíce potřebuje.

*Lenka Bernadetta
Nezbedová
(Kráceno)*

Foto: Dílo blažené Zdislavy

Ze života místních laických sdružení

4. pražské MS sv. Kateřiny Sienské

Naše sdružení není kvůli omezené mobilitě viditelně aktivní, ale v poklidném a neměnném duchovním setkávání se všichni jeho členové snaží navazovat ve svých životech na odkaz identity terciářů vtisknuté na počátku otcí dominikány. Troufale bych to pojmenovala jako „duchovní rozměr“ popsany v knize *Cesty apoštolské dokonalosti* od fr. Dacíka OP.

Událostí, která se nás nedávno dotkla, byl odchod naší drahé sestry Emilie Miriam Tunklové. Osobně mi ve spojitosti s jejím odchodem utkvěla v myšlenkách slova určená Panně Marii v jedné knize: „Co je ti uděleno, snášej, jak to snáším já, buď bolest tvoje tichá, jak tvá velká důstojnost.“

Tato elegantní dáma byla pro mne příkladem „terciáře“, ač jsem měla tu čest se s ní potkávat pouze jednou měsíčně na setkání sdružení. Osm let sloužila na provincialátu řádu jako sekretářka a roku 1992 skládala věčné sliby. Její věrnost slibu a účast byla, dá se říci, 100%, stejně jak věřím i její život v duchu svatého Dominika, v Pravdě – Chudobě – Čistotě!

I ve věku 89 let jsem viděla její moudrou laskavost k chybám druhých, pravidelnou modlitbu hodinek, modlitby za potřebné, ale i stále čilý zájem o dění v řádu.

Statečnost a pokora, se kterou přijala poslední dva měsíce života s tíhou nemoci, která přinesla bolesti doslova nelidské, mě přiznám, dodnes sráží na kolena. Se snahou zadržet slzy bolesti došla sama na setkání a snažila se omlouvat, že asi již příště nepřijde... cestou domů ji již musela podpírat spolusestra.

Naše sdružení tak má zase o jednu členku méně, další dvě sestry již „nedojdou“ a sestra Libuše Pavla Charvátová byla s pomocí Boží přijata do Charitního domova ve Staré Boleslavi.

V tom všem však nelze nevidět tajemné působení Boží milosti a i tu část sester našeho sdružení, která zůstala ve stáří lidsky sama, Pán neopouští. Jejich věrnost a neochvějná důvěra jsou oplaceny pomocí v posledních dnech života, nebo i několika letech, kdy najdou místo, kde druzí pomohou, když už ony samy na to nestačí.

Ve společné modlitbě za duše těch, co nás předešli k Pánu, a za vyprošení správné cesty nejen pro laiky.

Monika Veronika Grimmerová
(Redakčně upraveno, kráceno)

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

7) Březen 2019: Studium a zvěstování dobré zprávy

Z listu „Prameny naděje“ fr. Timothyho Radcliffa OP, říjen 1996

Když svatý Dominik putoval jižní Francií, měl ve zvyku radostně zpívat. „Vždy vypadal radostně a šťastně, vyjma chvíle, kdy byl pohnut soucitem kvůli soužení, kterým byl postižen jeho bližní.“ A tato Dominikova radost je neoddelitelná od našeho povolání být kazateli dobré zvěsti. Jsme povoláni „obhájit se před každým, kdo se nás ptá po důvodech naší naděje“ (1 Petr 3, 15). Dnes, ve světě křížovaném utrpením, násilím a chudobou, je naše povolání jak těžší, tak i potřebnější než kdykoli předtím. Krize naděje je přítomna v každé části světa. Jak máme žít Dominikovou radostí, jsme-li lidmi své doby a sdílíme krize svých národů a síly a slabosti naší kultury? Jak máme žít hlubokou nadějí, založenou na pevných slíbech života a štěstí pro jeho děti? V tomto listu rádu se zabývám přesvědčením, že život studia je jedním ze způsobů, jak můžeme růst v lásce.

Přišel čas obnovit lásku mezi řádem a studiem. Studium je cesta ke svatosti, která otevírá naše srdce a myslí navzájem, buduje komunitu a utváří nás jako ty, kdo s jistotou hlásají příchod Království.

Zvěstování

Studium je samo o sobě skutkem naděje, neboť vyjadřuje naši důvěru, že zde existuje nějaký smysluplný význam našich životů a lidského utrpení. A tento význam k nám přichází jako dar, Slovo Naděje slibující život. V příběhu naší spásy je okamžik, který výrazně vyjadřuje a shrnuje, co to znamená obdržet tento dar dobré zprávy: Zvěstování Panně Marii. Toto setkání je mocným symbolem toho, co to znamená být studentem. Ukaže, jak studium zakládá naši naději.

Nejprve ze všeho je zde moment pozornosti. Maria naslouchá dobré zprávě, která je jí oznamována. To je začátek celého našeho studia: pozornost ke Slovu Naděje hlásanému Písmem. „Ústně i v dopisech bratr Dominik povzbuzoval bratry, aby neustále studovali Nový a Starý zákon.“

Za druhé je zde moment plodnosti. Je zde Maria, pozorná, očekávající, naslouchající. A plodem této pozornosti je, že porodí dítě, Slovo učiněné tělem. Její naslouchání uvolňuje veškerou její tvořivost, její ženskou plodnost. A naše studium, pozornost vůči Božímu Slovu, může vy-

dat prameny naší plodnosti, dát nám porodit Krista do našeho světa. Ve středu světa, který se často jeví odsouzený k záhubě a neplodný, dáváme Kristu narodit se v zázraku tvořivosti. Kdykoli slyšíme Boží Slovo, sděluje nám naději, která se stává tělem a krví v našich životech a slovech.

To je zkouška našeho studia: Umožňuje Kristu znova se narodit? Jsou naše studia chvílemi skutečné tvořivosti, Vtělení? Studijní domy mají být porodními odděleními!

Za třetí: Když se Boží lid zdá být opuštěn a bez naděje, Bůh dává svému lidu budoucnost, cestu do Království. Zvěstování přetváří způsob, jakým Boží lid chápe svou historii. Místo cesty vedoucí k otroctví a beznaději otevírá cestu do Království. Připravují naše studia cestu Kristovu příchodu? Proměňují naše vnímání historie lidstva, takže můžeme dojít k jejímu pochopení, a to nikoli z hlediska vítěze, ale z hlediska malého a zdrceného, na nějž Bůh nezapomněl a kterého se zastane?

Učit se naslouchat

Maria naslouchá andělovým slovům, dobré zvěsti o naší spáse. To je počátek veškerého našeho studia. Studium není učení se, jak být chytrý a inteligentní, ale jak naslouchat. Tato vnímavost, toto otevření sluchu, kterým se vyznačuje celé studium, je nakonec hluboce propojeno s modlitbou. Jak modlitba, tak studium od nás vyžadují, abychom byli tiší a čekali, až k nám přijde Boží slovo. Obojí od nás vyžaduje prázdnotu, takže čekáme na Pána, co nám dá. Pravé studium z nás dělá žebráky. Dospíváme s rozechvěním ke zjištění, že nerozumíme, že se stáváme nezalými, nuznými a potřebnými, a tak čekáme s vnímavou a pozornou myslí na to, co nám bude dáno, co dostaneme.

Maria naslouchala slibu, který jí sdělil anděl, a porodila Slovo Života.

Otázky:

1. Toužíme po nalezení smyslu, po poznání, po pravdě?
2. Jsme zvědaví? Ptáme se často, klademe si otázky?
3. Počítáme se mezi Boží spolupracovníky?
4. Důvěřujeme Kristu? Chceme se mu dát k dispozici, aby skrze nás jednal v našem světě?
5. Chceme být tvořiví a přinášet plody?
6. Učíme se trpělivě naslouchat, být pozorní, otevření, vnímaví a soucitní vůči bližním?

Písmo: Mdr 8, 1–9, Lk 1, 26–33

Světec: sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu

8) duben 2019: Důvěra ve studium

Z listu „Prameny naděje“ fr. Timothyho Radcliffa OP, říjen 1996

Všechny obory umění a vědy jako jsou literatura, poezie, historie, filosofie, psychologie, sociologie, fyzika atd., které se pokoušejí dát smysl našemu světu, jsou našimi spojenci v hledání Boha. Tento náš svět se všemi svými bolestmi a trápeními je nakonec plodem toho, že „Bůh v lásce hnul k oběhu s krásnými všemi díly.“ Naděje, která nás dělá kazateli dobré zvěsti, není nějaký neurčitý optimismus, nějaká srdečná veselost. Je to víra, že na konci lze objevit nějaký smysl v našich životech, význam, který není vynucený, který je zde a čeká na odhalení.

Z toho vyplývá, že studium by mělo být nade vše potěšení, čistý požitok z objevování, že věci, navzdory všem známám svědčícím o opaku, dávají smysl, ať už naše životy, lidské dějiny nebo konkrétní úryvek Písma, s nímž jsme zápolili celé dopoledne. Naše studijní centra jsou školami radosti, protože byly založeny na víře, že je možné a lze dospět k nějakému pochopení našeho světa a našich životů. Toto stvoření, v němž žijeme a jehož jsme součástí, není výsledkem náhody, nýbrž je Kristovým dílem: „Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm“ (Kol 1, 16f–17). Moudrost tančí před Božím trůnem, aby vyjádřila svou radost ze stvoření tohoto světa a cílem studia je sdílet její radost.

Konstituce hovoří o naší náklonnosti (LCO 77) k pravdě, o přirozeném sklonu lidského srdce. Studium má být jednoduše částí radosti z bytí naživu. Pravda je vzduch, pro nějž jsme byli stvořeni, abychom jej dýchali.

Je to krásná myšlenka, ale připusťme hned, že je velmi vzdálená zkušenosti mnohých z nás! Proč je pro mnohé z nás studium tak těžké? Částečně je to proto, že jsme poznamenáni kulturou, která ztratila důvěru ve studium, že je to smysluplná činnost, a která pochybuje, že debata nás může dovést k pravdě, po níž toužíme.

Tento nedostatek důvěry může mít dvě formy: relativismus, který zoufá nad možností vůbec někdy dospět k pravdě, a fundamentalismus, který tvrdí, že pravdu již úplně vlastní.

Tváří v tvář beznaději relativismu slavíme, že pravda může být poznána a vlastně k nám přišla jako dar. Studium je čin díkůvzdání, eucharistický akt. Otvíráme své ruce, abychom přijali dary tradice, bohaté poznáním. Učení nás může osvobodit z úzkých hranic naší vlastní zkušenosti a našich předsudků a otevřít široký venkovní prostor pravdy, který nikdo nemůže ovládnout.

Je zde ale také stoupající příliv fundamentalismu, který pramení z hlubokého strachu z myšlení, a který nabízí „falešnou naději víry bez nejasností“. Tento fundamentalismus se může jevit jako skálopevná oddanost pravé víře, ale protirečí základnímu principu naší víry: že když argumentujeme a rozumově zdůvodňujeme, uctíváme tím našeho Stvořitele a Spasitele, který nám dal rozum k přemýšlení, abychom se k němu přiblížili. Nikdy nemůžeme dělat teologii bez pokory a bez odvahy naslouchat argumentům těch, s nimiž nesouhlasíme, a bez toho, že bychom je brali vážně. Musíme setřást všechny jistoty, které zahánějí nepohodlné pravdy, vidět obě strany sporu, pokládat si otázky, které nás mohou lekat.

Naše studijní centra jsou školami naděje. Když se shromažďujeme ke studiu, naše komunita je „svatým kázáním“. Ve světě, který ztratil důvěru v hodnoty rozumu, to svědčí o možnosti společného hledání pravdy.

Učitel tady není proto, aby naplnil hlavy žáků fakty, ale aby je posílil a povzbudil v hluboce lidském sklonu k pravdě a aby je doprovázel při hledání. Musíme se učit vidět svými vlastníma očima a stát na svých vlastních nohách. Učitel by měl především dávat studentům odvalu dělat chyby, riskovat omyl. Žádné dítě se nikdy nenaučilo chodit, aniž by předtím několikrát upadlo jak široké tak dlouhé. Dítě, které se bojí, zůstane navždy na svém zadku!

Otázky:

1. Důvěřujeme Božímu daru moudrosti a rozumu, že s jeho pomocí můžeme dospět k pravdě a poznání Boha?
2. Vyhýbáme se impulzivnímu jednání pod vlivem emocí, bezmyšlenkovité a automatické činnosti a nahrazujeme je bdělým a promyšleným rozhodováním?
3. Snažíme se porozumět druhým, chápat jejich argumenty a hledat v diskusi, co máme společné?
4. Bereme vážně argumenty našich odpůrců? Umíme reagovat bez hněvu, ironie, výsměchu?
5. Umíme to přiznat, když neznáme řešení nebo nemáme odpověď?

Písmo: Sir 1, 1–10, Sk 17, 24–28

Světce: sv. Antonín Florentský

Formační setkání

Letošní formační setkání (připomínám, že pro novicmistry povinné) se koná 17.–19. května 2019 (od pátku večer do nedělního oběda) v Brně, v Církevním domově mládeže Petrinum, adresa Veverí 462/15, Brno (na www.Petrinum.cz je popsána cesta).

Předpokládaná cena pobytu i se stravováním je 1.000 Kč.

Přihlášky posílejte bratru Reginaldovi (machacik@volny.cz).

Zálohu 500 Kč zasílejte jako obvykle na účet LSSD č. 268 154 211 / 0300 pod variabilním symbolem 1905. Do vzkazu pro příjemce napište jméno a místní sdružení. Uzávěrka přihlášek je 30. dubna 2019.

Hlavním tématem je téma letošního roku Čtyřleté obnovy dominikánské formace: studium. Protože se předpokládá spíše forma diskusí než přednášek, bylo by dobré se na setkání připravit prostudováním podkladů ČODLF.

Z programu: Místo studia v křesťanském životě, O pravdě (je jedna, nebo má každý svou...), a mnoho dalších. Vyvrcholením by měla být diskuse o stálé formaci laiků.

Doufám, že se sejdeme alespoň ve stejném počtu jako minule v Poličanech.

Blíží se kapitula...

Kapitulu bude Laické sdružení svatého Dominika slavit od 7. do 10. května 2020. Prosím kapituláře (tj. představené místních sdružení), aby si tento termín rezervovali.

Podněty, které by kapitula měla řešit, zasílejte na laici.moderator@op.cz

Váš František – moderátor

MS Olomouc

Na naše lednové setkání jsme pozvali fr. Hyacinta Ullmana OP, promotora pro dominikánské konsociace, který se spolu s našimi delegáty Evou Imeldou Fuchsovou a Ivanem Františkem Bokem účastnil loňského Mezinárodního kongresu laických dominikánských sdružení ve Fatimě. Na kongres se sjeli zástupci laických sdružení z celého světa, která působí ve velmi odlišných podmínkách a mají velmi rozdílné zkušenosti a potřeby. Účastníků včetně promotorů bylo 140.

Své poznatky z kongresu shrnul fr. Hyacint do těchto několika bodů:

1) Řízení. Na způsob řízení laiků měl zásadní vliv vývoj řehole ve 20. století, který rozhodujícím způsobem ovlivnila teologie laikátu 2. vatikánského koncilu. To vedlo k větší autonomii laikátu, k jeho samosprávě a svéprávnosti. Z bratří dominikánů, kteří bývali řediteli sdružení s rozhodující pravomocí, se dnes stali řádoví asistenti, kteří doprovázejí, radí a zajišťují vztah s řádem. Asistentem sdružení může být dnes i mniška či kongregační sestra, ve výjimečných případech a za určitých podmínek i diecézní kněz (některá místa v Africe). Laici mají mít možnost zasahovat do výběru řádových asistentů. Provinčním promotorem však může být jen ten, kdo je pod přímou jurisdikcí řádu (řádový bratr, mniška).

2) Formace. V oblasti formace se diskutovala potřeba nového „ratio studiorum“, potřeba trvalé formace a zvláště naléhavá potřeba formace ke zralému lidství vzhledem k stále rostoucímu počtu žadatelů o vstup pocházejících z rozvrácených rodin a periferií společnosti. Důraz je kladen na setkávání formátorů – novicmistřů a představených.

3) Apoštolát by měl být záležitostí celého sdružení. Měli bychom se ptát: Čím bychom mohli přispět? Co bychom mohli svému okolí nabídnout? Jak a v čem můžeme spolupracovat s místní církví a místní komunitou bratří? Do oblasti apoštolátu spadají také řádové aktivity pod hlavičkou „Iustitia et pax“, Pokoj a spravedlnost, jejichž hlavním posláním je boj za spravedlnost, hledání důvodů krizí a válek a způsobů, jak jim předcházet.

4) Dominikánská mládež. Hnutí dominikánské mládeže (IDYM) je volné sdružení mladých lidí, které přitahuje dominikánská spiritualita. Patří do širší dominikánské rodiny, členství je jen dočasné. V naší provincii zatím teprve hledáme způsoby, jak by se u nás toto hnutí mohlo uplatnit.

Podrobné informace o kongresu lze najít na www.fraternitiesop.com. Děkujeme otcí Hyacintovi za podnětné povídání a společně strávený čas.

*Jiří Reginald Machačík
(Redakčně upraveno, kráceno)*

Paměť kongregace a ČODLF 3

Veritas (leden) a Osvojování si a předávání pravdy (únor)
se SM. Bohdankou Knotkovou OP (*1931)

Studijní texty ČODLFu z počátku roku 2019 (viz OPusculum z prosince 2018, Příloha I–III) se věnují řádovému heslu Veritas. Velkou výzvou dneška je pro nás otázka, jak reagovat na všudypřítomnou relativizaci pravdy a na individualistický postoj zahrnující v sobě představu, že každý člověk má svou vlastní pravdu. I při pohledu do nedávné historie se setkáváme s různými způsoby, jakými je možné pravdu překrucovat či ztotožňovat se lží. V takovém soukolí uvízla i řada dominikánů a dominikánek, kteří byli kvůli pravdě sledováni, vyslýcháni, souzeni a vězněni. Při vlastních úvahách o tom, jak předávat a uchovávat pravdu, která je vždy odleskem Pravdy, se můžeme inspirovat jejich svědectvím. Právě skrze extrémnost jejich životních zkušeností může pravda vysvitnout ve vši své jednoduchosti. Mezi svědky pokusů o přeměnu lži v pravdu (a naopak) patří i sestra Bohdanka.

V roce 1954 jste byla odsouzena v případě Malíšek a spol. za nepřátelské jednání proti republice (pomoc k trestnému činu opuštění republiky). Co se tenkrát stalo? Kde byla pravda?

Pravda byla taková, že jsem dost dlouho nevěděla, kvůli čemu mě vlastně zavřeli. Až postupně během výslechů jsem se dozvíдалa, čeho jsem se podle vyšetřovatele měla dopustit. Zajímali se o jednu situaci, kterou už jsem skoro zapoměla, protože mi nepřišla ničím důležitá. Půl roku před mým zatčením – tak dlouho sbírali informace – jsem byla s jednou spolusestrou v kostele v Horním Maršově a tam nás oslovili dva muži, kteří hledali farní úřad. Vyšla jsem s nimi před kostel a ukázala rukou směrem k faře. A to bylo opravdu všechno. Vůbec jsme neměly potuchy, že ti muži utíkají přes hranice do Říma a že jim toho dne místní pan farář Malíšek pomohl. Ale vyšetřovatel chtěl, abych přiznala, že jsem o všem věděla a že jsem do toho byla zapojená. To byla ale lež.

Ve vazbě v Hradci Králové jste strávila tři měsíce. Výsledky byly na denním pořádku, StB k vám měla neomezený přístup. Dokázala jste si v sobě po celou dobu uchovat pravdu o tom, co se tenkrát stalo, nebo byly i chvíle, kdy jste začala věřit verzi vyšetřovatele?

Ne, ani na chvíli jsem nezapochybovala, protože všechno, co jsem mu říkala, byla pravda. Za celou dobu pobytu ve věznicí jsem se necítila vinna. Spíše jsem měla dojem, že cílem toho všeho je udělat ze mě viníka a do-

nutit mě k lítosti. Pamatuji si, že jsem měla vnitřní jistotu, že Bůh je se mnou. Cítím to ještě dnes po tolika letech a často si na to vzpomenu. Člověk může být obklopen něčím, co ho bolí, a přitom může mít v duši klid. Ale strach jsem samozřejmě měla. Navíc to bylo v únoru. V celách se prakticky netopilo a měla jsem jen takový zelený vězeňský úbor. Tam jsem poznala, jak lidé dokážou šálit a lhát. U výslechu se ptali, jestli bych něco nepotřebovala. Říkala jsem, že potřebuji teplé ponožky, tepláky a svetr. Věřila jsem, že mi to dají, ale nic z toho jsem neviděla.

Slibovali vám přímo nějaké výhody, které by plynuly z přijetí jejich lži?

Vyšetřující mi nesliboval nic. Ale jednou mi vyhrožoval tím, že když nechci mluvit, může sem povolat všechny sestry z Maršova, místa že prý mají dost. Z toho jsem dostala velký strach. Ale utěšovala jsem se, že to snad neudělá, a modlila jsem se, aby se to nestalo. Sestry stejně o ničem nevěděly, vždyť ani netušily, kvůli čemu mě zavřeli. Říkala jsem si, že kdyby je všechny zatklí, tak už by z toho snad museli mít i problémy.

Pokusili se vás přesvědčit i násilím?

Nikdy mě nebili, ale měli své metody, především veliký psychický nátlak. Často mě stěhovali, to bylo velmi nepříjemné. Přes oči mi zavázali černou pásku a vedli mě tmou, úplně neznámými prostorami. V této souvislosti se mi vybavuje, že jsem ve vazbě dvakrát prožila smrtelnou úzkost. Jednou mě strčili do prázdné cely. Přes noc se neustále svítilo, a tak jsem si dekou přikryla obličej. Najednou mě probudil tlumený rozhovor za dveřmi a zvuk klíčů, kterými dozorcí rámusili o dveře. Byla jsem úplně v šoku, krve by se ve mně nedořezal a nemohla jsem se ani pohnout. Když konečně otevřeli, tak jsem se úplně vymrštila a zírala jsem na ně. Musel to být opravdu nepopsa-

SM. Bohdanka Knotková OP. Foto: Sestry dominikánky

telný pohled, protože mi ti dozorcí řekli: „No nebojte se, ale když spíte, tak nesmíte mít zakrytý obličej.“ Mysleli si, že jsem mrtvá. Stávalo se, že někteří vězni nevydrželi ten tlak a spáchali sebevraždu. Jindy mě zase dozorce oslepenou vláčel přes věznici a pak mě někde postavil ke stěně a řekl: „Počkejte tady.“ A já jsem si říkala: „Tak už jde pro revolver a zabije mě.“ Člověk už byl tak vysílený, vystresovaný a vykolejený. Na pozadí byly stále přítomny obavy, že mohu být kdykoli usmrcena. Hrozné bylo, že jsem u nikoho z lidí nemohla hledat pochopení. Na cele jsme bydlely po dvou a já jsem vytušila, že druhá žena je vlastně taková nástraha. Hned, jak jsem přišla od výslechu, se mě vyptávala, co mi tam říkali a co já na to. Tušila jsem, že to není upřímný zájem, a tak jsem mluvila ve svůj prospěch: „Vyšetřovatel říkal, že jsem udělala to nebo to řekla, ale to vůbec není pravda. Já jsem to neudělala a nebylo to tak.“ Bylo to celé jako u výslechu, znovu jsem se obhajovala.

Přišla jste během období ve vazbě do kontaktu s vaší spolusestrou? Byla vlastně zatčena ve stejný den jako vy.

Ano, se sestrou Malvínou jsme byly zatčeny stejného dne. Jednou se nám podařilo se setkat. Dozorce mě s páskou přes oči dovedl do místnosti, kde se zaznamenávaly časové údaje výslechů – v kolik hodin byl vězeň předveden a kdy byl zase odveden zpět na celu. Cítila jsem, že v té místnosti ještě někdo je. Ta osoba zakašlala a já jsem poznala, že je to sestra Malvína. Tak jsem také zakašlala, ale dozorce hned zareagoval: „No, abych vám to kašláni nezatrhl.“ Hned si toho všiml. Díky tomu jsem už věděla, že je tam také. Do té doby jsem neměla šanci to zjistit.

Po výsleších následoval soud, jak proběhl?

Bylo to velice krátké. Doslova si pamatuji výrok soudce: „Váš čin není trestný, ale protože jste nábožensky velmi zfanatizovaná a politicky zaostalá, zůstanete zde u nás 7 měsíců na přeškolení.“ Tak taková byla jejich pravda.

Při výkonu trestu v Pardubicích už neprobíhaly výslechy. Vyšetřovatelé dosáhli svého, byla jste odsouzena za něco, co nebyla pravda. Setkávala jste se i potom s hrubým zacházením a psychickým terorem?

Pořád to byla věznice, ale oproti vazbě se mi dost ulevilo. Jedna situace by se s tím ale dala srovnat.

Za několik dní jsme měly mít se spolusestrou výstup (ukončení výkonu trestu). Náčelník nápravného zařízení zrovna procházel a kontroloval všechny pokoje. Každá jsme musela stát v pozoru u své postele a čekat. Když přišel až k nám, řekl: „Vy máte výstup, že?“ A já říkám: „No ano, za několik dní.“ „Vy jste Knotková Božena? Já vám říkám, že se do kláštera nevrátíte!“ Se spo-

lusestrou jsme zůstaly stát jako zkamenělé. Hlavou mi běželo: „Co on pro nás zase chystá, co nám chce udělat? Jak nám to chce překazit?“ V tu chvíli jsme se ocitly ve velké nejistotě. Měly jsme strach, že nás třeba budou dále věznit. Výstup ale proběhl normálně, tak nevím, proč nás tímto způsobem strašil.

Jak jste žila s vědomím, že vás odsoudili za něco, co není pravda?

Vědomí, že jsem nic zlého neudělala, mě posilovalo. Možná tomu neuvěříte, ale v některých chvílích jsem byla dokonce šťastná. Je zajímavé, že vyprávění o zatčených kněžích jsem předtím poslouchala, jako by se mě to vůbec netýkalo. Najednou jsem se ale octla ve vězení i já. Zpětně vidím, že je to velká zkušenost, dovedu si teď představit, co to znamená být ve vězení.

K přijetí reality mi pomohlo i to, že jsem měla nízký trest. Navíc už jsem nebyla izolovaná ve vazbě. Se sestrou Malvínou jsme byly převezeny do Pardubic, kde bylo na jedné cele asi 20 žen. Potom se nás další vězeňkyně ptaly, kolik máme, kolik jsme dostali. Vždycky jsme popravdě odpověděly, že 7 měsíců. Ony se začaly smát a smály se a smály. Potom jsme si říkaly, že je nebudeme tak dráždit a odpovídaly jsme jen 7. Myslely si, že 7 let, a to už braly. Proti jejich 20 nebo 25 rokům to bylo ale pořád málo. Byly tam ženy, které měly za sebou ve vězení už hodně let, a ještě mnoho před sebou. Už se třeba ani s nikým nebavily, přes den pracovaly a večer se natáhly, ležely a čekaly, až to přestane. Byly už úplně otupělé, apatické, každá měla svoji rodinnou bolest.

Myslíte, že pravda měla ještě smysl i pro tyto dlouho vězněné apatické ženy?

To nedokážu říct. Měly opravdu velká trápení a úzkosti o rodinu. Měla jsem s nimi soucit a těžko se mi s tím žilo, napadalo mě, jestli bych tam mohla za některou z nich zůstat. Modlila jsem se za ně.

Myslím, že některé v sobě ten zažitý pocit křivdy živily, ale možná to ani jinak nešlo. Jednu paní třeba zavřely hned po svatbě a ve vězení se jí narodila holčička. Několik měsíců jí holčičku nechali a potom pro to děťátko musela přijet její babička. Té matce ho prostě vzali. Měla dlouhý trest za úplný nesmysl. To se mi zdálo velmi nespravedlivé. Byla to veliká nespravedlnost spáchaná na mladém člověku. Tolik mladých životů a talentů tam nechali zakrňet a zničit. Jestli v tu chvíli ještě myslely na pravdu, to skutečně nevím.

Jakou roli pro vás v té době hrála modlitba? Jak jste prožívala víru? Dalo se tam modlit?

Veřejně se nekonalo nic. Ale potom jsme vytvořily malou modlitební skupinku. Jedna z nás měla k našemu překvapení vytržené stránky z misálu

Fotografie z vyšetřovacího spisu. Foto: ABS, f. V/HK, arch. č. V-207 HK

a každou neděli jsme se z nich v hloučku modlily. Jinak to vše stálo jen na osobní modlitbě. S tím jsem nemohla nic dělat. Ale vzpomínám si na jeden velmi silný moment, který ve mně dodnes působí. Asi mi bylo duchovně hodně zle, protože si vzpomínám, že jsem stála v cele vazební věznice a říkala jsem jenom: „Bože, můj Bože,“ a víc nic. Doteď tuto zkušenost oceňuji, že mi ji Pán Bůh dal. V té době jsem byla v tak velké tísní. Nevěděla jsem, co bude dál, to se nedá popsat. Myslím, že to byla opravdová modlitba ze srdce, docela opravdová. Ráda na to vzpomínám a říkám si: „Kéž bych se uměla modlit i dnes s takovou hlubokou vírou.“ Sice jsem během dne neměla na modlitbu vyhrazený čas, ale snažila jsem se celý den prožívat v Boží přítomnosti. Plně jsem si uvědomovala, jak Boha potřebuji. Byl mé jediné útočiště, protože od lidí jsem nemohla čekat nic. Často mi bylo líto, že nemohu na mši ani se pravidelně modlit se sestrami. Na druhou stranu jsem byla klidná, věděla jsem, že jsem na svém místě, a nic jiného se nedalo dělat. Všechno se to odehrávalo jenom tak, bez knih, každá dělala, co uměla a mohla.

Měla jste ve vězení možnost přímo svědčit o Pravdě? Byl na to prostor?

Už když nás přivázeli do Pardubic (po dobu převozu jsme byly oblečené v hábitech), tak nás některé vězeňkyně viděly z oken a rozkřiklo se, že přišly nové sestry. Původně jsme si myslely, že nás umístí mezi další řeholnice na takzvaný Vatikán, ale neudělali to. Možná proto, že jsme měly příliš nízký trest a akorát bychom mohly vynést nějaké informace. Nejprve nás to mrzelo, ale takto jsme se dostaly na oddělení mezi matky od rodin, z nichž některým jsme mohly pomoci. S věřícími ženami v naší skupince to šlo tak přirozeně. Brzy zjistily, že ty nové sestry jsme my. Měly k nám důvěru, skamarádily jsme se a byly jsme rády, že je máme, a ony byly rády za nás. Vyprávěly nám své příběhy a my jsme se je snažily nějak povzbudit a potěšit. Ale co v takovém případě, kdy před sebou měly 20 let? To je těžké těšení.

Vše bylo takové prosté, ale možná by se to dalo nazvat i svědčení o Pravdě. Ne každá žena se k nám takto měla, s většinou žen jsme se ani neznaly.

Pořádně nebyl prostor ani čas. Ráno jsme šly všechny do práce a tam se nesmělo vůbec mluvit. Večer už jsme se chystaly na spaní a ženy, co už byly hotovy, si lehly a vzpomínaly na domov. Neměly zájem se s námi bavit, málokdo stál o nějakou další společnost. Nejvíce v kontaktu jsme byly během povinných vycházek. Chodilo se v takovém špalíru a některé ženy za námi přišly.

Věřila jste, že pravda jednou vyjde najevo?

Věřím, že jednou bude přede všemi všechno odhaleno. Nečekám žádné uznání. Ani mě to nenapadlo. A nikoho kolem mě to ani nezajímalo. Zájem se v lidech probouzí až v posledních letech.

Ptala jste se Boha, proč zrovna vy? Proč máte být ve vězení, když říkáte pravdu?

Bohu jsem nevyčítala, proč právě já. Spíš jsem se divila, že jsem se tam octla právě já, která jsem těm věcem vůbec nerozuměla. Bylo mi 23 roků, pocházela jsem z vesnice a o politiku jsem se nezajímala. Přijala jsem to, Bůh o tom ví a to stačí. Spíš jsem zažívala takový ten obyčejný lidský strach z neznáma, nevěděla jsem, co bude dál. Ten začal už při zatčení. Byla jsem na směně v továrně, kde jsem byla s ostatními sestrami nasazená, a najednou jsem během krátké chvíle seděla v autě mezi dvěma příslušníky StB. Nevěděla jsem, co mohou a co nemohou. Tento svíravý pocit byl potom stále přítomný. Ale netrápila jsem se pořád, byly i chvíle, kdy jsem zakusila pocit klidu.

Jakou cenu pro vás má pravda?

Pravda má pro mě velikou cenu, vím to z vlastní zkušenosti. Když je člověk pravdivý sám k sobě a usiluje o to, aby jeho skutky souhlasily se slovy, je na dobré cestě. Na druhou stranu ale rozumím tomu, když třeba při výsleších někdo podepsal něco, co pravda nebyla. Když se přidá ještě fyzické násilí, tak je možné se dostat do takového stavu, že člověk už je opravdu nepřičetný a ani neví, co dělá. To se mi Bohu díky nestalo.

Sestře Bohdance děkuji za odvalu a statečnost, se kterou se dívá do tváře těžkým kapitolám svého života, a za hodiny plné vzpomínání, které mi darovala. A přeji jí, aby byla i nadále tou, která nese a předává pravdu.

SM. Vincenta Vodáková OP

Blahořečení Mons. Pierra Claverie OP

V sobotu 8. prosince 2018 bylo na mariánském poutním místě Oran na severu Alžírsko blahořečeno sedm trapistů zavražděných na jaře roku 1996 spolu s dalšími dvanácti alžírskými mučedníky 90. let. Jedním z těchto mučedníků je biskup z Oranu, dominikán Mons. Pierre Claverie. Zabila ho spolu s jeho muslimským řidičem a přítelem Mohammedem Bouchikhimem 1. srpna 1996 bomba vložená do jeho auta před kurií diecéze.

Mons. Pierre Claverie vždy neúnavně vybízel věřící k mírovému soužití, k respektu k druhým a vzájemnému dialogu. Při blahořečení byl na ikoně zobrazen spolu se svým přítelem Mohammedem, který se rozhodl zůstat po boku biskupa a riskoval tak vlastní život. Tímto způsobem bylo připomenuto, že v temných dobách terorismu umírali jak křesťané, tak i muslimové ze stejného důvodu: nechtěli, aby v každodenním životě převládal teror, a chtěli svědčit o možném dialogu.

Skvělý text o fr. Pierrovi z pera jeho osobního přítele Jean-Jacques Pérennèse OP najdete v archivu revue *Salve*, v čísle 4/16 věnovaném 800. výročí potvrzení řádu [<https://salve.op.cz/archiv/800-let-dominikana-42016/bratr-pierre-claverie-op>].

<http://op.cz>

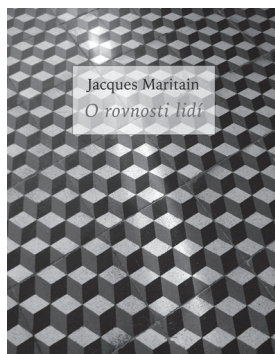
Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Timothy Radcliffe OP: Proč chodit do kostela?

„Tato kniha není komentářem eucharistické liturgie. Ani to není striktně řečeno teologie eucharistie, jako kdyby člověk byl zastáncem např. určité teologie manželství nebo křtu. Je to spíše velmi nedokonalé zkoumání toho, jak se eucharistie týká všeho. Všechny naše zkušenosti s tím, co to znamená být živí, nacházet i ztrácet smysl, mít z něčeho požitky i trpět, jsou eucharistií osvětlovány a samy ji také osvětlují. Je to svátost naší radosti, svobody a naděje.“

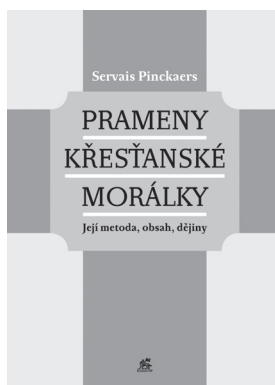
brož., 256 s., 300 Kč

Jacques Maritain: O rovnosti lidí

S nesprávnou či správnou představou rovnosti je spojeno tolik velkých omylů a tolik velkých pravd, že není možné se tomuto problému vyhnout. Mylné představy o rovnosti lidí a násilné snahy o její ustavení končí vždy tragicky. Vedou k pravému opaku: od rovnosti přes rovnostářství ústí do nejhorších podob otroctví.

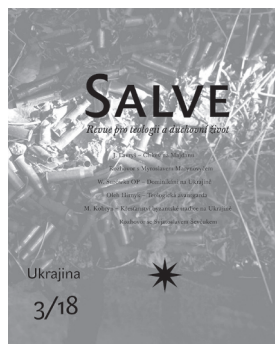
brož., 72 s., 100 Kč

Servais Pinckaers: Prameny křesťanské morálky

Křesťanská morálka, která se po několik staletí soustředila jen na povinnosti, zatuhla jako kámen, jenž se staví do cesty všemu, co teče a prýští. Je třeba znovu nalézt v srdci morálky i křesťanské osobnosti místo, kde přebývá tajný pramen Ducha, a zbavit ho nánosu půdy, aby mohl znovu ve vší síle vytrysknout. Tato kniha není pouze učebnicí, ale spíš průvodcem otevírajícím cesty a obzory.

brož., 472 s., 400 Kč

Salve 3/2018 – Ukrajina

Nejnovější číslo revue Salve zve čtenáře na návštěvu Ukrajiny. Je to země, v níž před našimi zraky probíhají složité procesy vnitřních reforem, hledání identity a nezkrasleného pohledu na vlastní dějiny, vztahu k Západu i Východu, a v neposlední řadě i ke křesťanství. To ve svých různých podobách stálo velmi brzy na stejné straně jako demonstranti na Majdanu usilující o demokracii a vládu zákona. Církev a mnozí jejich představitelé získali ve společnosti nečekaný kredit. Je zajímavé a užitečné sledovat toto dění a zaujmout k němu alespoň trochu poučený postoj.

brož., 152 s., 100 Kč

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- jarní akce platformy Dominikánská 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP
<https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>
- editorial posledního čísla Salve a rozhovory se Svjatoslavem Ševčukem a ukrajinským religionistou a obráncem lidských práv Myroslavem Marynovyčem
<https://salve.op.cz/>
- předgenerované modlitby dominikánského breviáře pro rok 2019
<https://lh.kbs.sk/cz/download/default.htm>
- dva pořady TV Noe s dominikánskou účastí: fr. Benedikt Mohelník OP jako host pořadu V souvislostech [<http://www.tvnoe.cz/video/18801>], s. Marie Pitterová OP jako host pořadu Biblická studna [<http://tvnoe.cz/porad/biblicka-studna-3>]
- slovenský překlad listu magistra řádu „Dominikova svatost – světlo pro Řád kazatelů“ z 6. srpna 2018 | http://op.cz/download/magistr-listy/2018-08-06-Cadore-List_magistra-Dominikova_svatost_svetlo_pre_reholu_kazatelov-SK.pdf

Opusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Duchovní péče na Arcibiskupském gymnáziu. Foto: AG

2. s. | Fr. Pierre Claverie OP. Foto: dominikanky.sk
Setkání YSOP v Oslu. Foto: Sestry dominikánky

3. s. | Dominikánský knižní salón. Foto: Krystal OP

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 3. 2019

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Dominikáni na Arcibiskupském gymnáziu

Setkání YSOP – mladých sester dominikánek

Zprávy z Díla blažené Zdislavy

Paměť kongregace

Blahořečení Mons. Pierra Claverie OP

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.